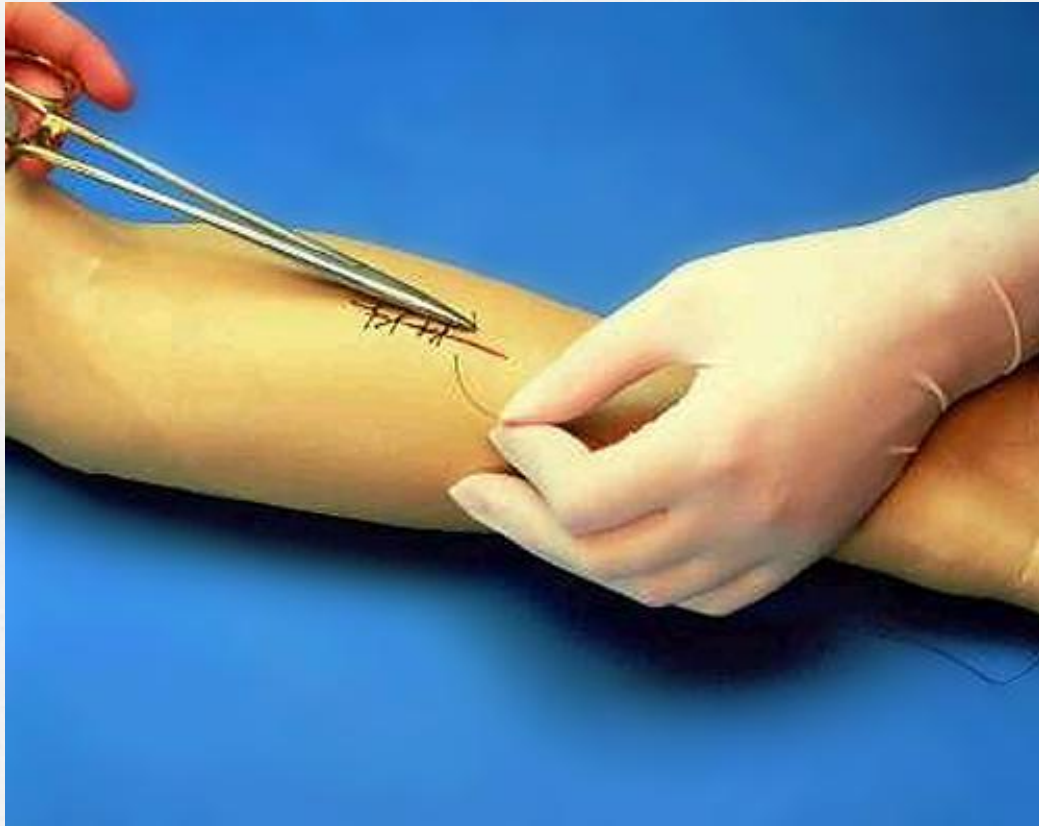

بسم الله الرحمن الرحيم

بخیه های جراحی

برای ترمیم آسیب‌های وارده به پوست، عضله، تاندون و حتی مخاط می‌توان از بخیه استفاده کرد. بخیه به دلیل آن که دست پزشک را برای ترمیم به خوبی باز می‌گذارد، به عنوان روش انتخابی برای ترمیم اغلب زخم‌ها شناخته شده است.

برای ترمیم زخم‌های آلوده، عمقی، با لبه‌ای نامنظم، زخم‌هایی که بخشی از بافت از بین رفته باشد و کشش موجود بر لبه‌های پوست زیاد باشد، بخیه یک روش انتخابی مفید است. گاهی پزشکان از بخیه برای کاهش کشش موجود در کناره‌های زخم استفاده کرده و سپس برای نزدیکی لبه‌های زخم از روش دیگری همچون نوارچسب استفاده می‌کنند.

- فازهای بهبودی زخم:

- ۱- فاز التهابی

سلول های التهابی به زخم

فاز التهابی در چند روز اول رخ می دهد که سلول های التهابی به زخم مهاجرت می کنند

- ۲- فاز شکل گیری بافت

اپیتلازاسیون زخم در طی ۱۲ تا ۲۴ ساعت اول رخ می دهد
شکل گیری بافت جدید بیشتر در طول ۱۰-۱۴ روز آینده و در عمق زخم

- ۳- فاز برگشت به حالت اول

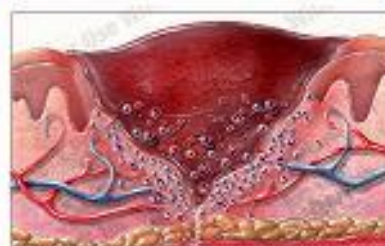
انقباض زخم و بدست آوردن استحکام کششی لازم که طی ۶ تا ۱۲ ماه بوجود می آید

فاز شکل گیری مجدد

فاز التهابی

فاز انعقادی

عوامل موثر بر بهبود زخم

- عوامل سیستمیک مانند بیماری زمینه ای (دیابت - اورمی)

- عوامل موضعی مانند نور خورشید

مواد بخیه ای به دو دسته جذبی و غیرجذبی تقسیم می شوند؛ نخ‌های جذبی برای بستن زخم در لایه‌های عمقی، درون دهان و لب استفاده می‌شوند و برای بستن لایه‌های سطحی از نخ‌های غیرجذبی استفاده می‌شود. رایج‌ترین نخ غیرجذبی نایلون است که در اورژانس کاربرد فراوانی دارد. این نخ کاربری راحتی داشته، به خوبی گره می‌خورد و بدن به آن واکنش کمی نشان می‌دهد.

- برای بخیه زدن نیاز به بی حسی وجود دارد و همین باعث می شود که انجام آن در کودکان کم سن با دشواری همراه باشد. علاوه بر بی حسی، برای زدن بخیه لازم است که وسایل مخصوصی همچون سوزن گیر، پنس و قیچی به صورت استریل در اختیار باشد. تمامی موارد یاد شده باعث می شود تا انجام بخیه به کاری زمانگیر و دشوارتر از روش های دیگر ترمیم زخم بدل شود.
- اثرات زیبایی بخیه در زخم های سطحی نسبت به چسب بافتی یا نوار چسب ناگوارتر است.
- به دلیل آن که نخ به عنوان جسم خارجی در محل زخم است، خطر عفونت در بخیه بیشتر می شود.
- نیازمند مراجعه شخص برای در آوردن آن پس از اتمام زمان لازم برای ترمیم است.
- زمان کشیدن بخیه به محل بستگی دارد. برای زخم های صورت مدت ۳ تا ۵ روز و برای بخیه در دست و پاها تا ۲ هفته زمان نیاز است.

بخیه هایی که برای بستن بریدگی های عمیق در پوست مورد استفاده قرار می گیرند باید به طور مناسب مورد مراقبت قرار گیرند.

برای مراقبت از بخیه ها به این نکات توجه داشته باشید:

* بخیه ها را تمیز و خشک نگه دارید. باید بتوانید ناحیه را سه روز پس از بخیه زدن بشویید.

* اگر پزشک شما توصیه کرد، پس از ۲۴ ساعت، زخم را به آرامی با آب پاک کنید، آن را کاملاً خشک کنید و دوباره آن را پانسمان کنید.

* اگر مایع زرد روشنی از زخم بیرون بزند، ممکن است لازم باشد، زخم را پوشیده نگه دارید.

* در صورت تایید پزشک، از مقداری پماد آنتی بیوتیک روی زخم استفاده کنید تا خطر عفونت کاهش پیدا کند.

* برای کاهش درد و تورم، حداکثر تا دو روز پس از بخیه زدن، سعی کنید تا آن جا که ممکن است زخم را بالاتر از سطح قلب نگه دارید.

نخ‌های بخیه جراحی نخ‌های تک و یا چند فیلامنتی استریل می‌باشند که نقش در کنار هم نگه داشتن بافت‌های زخمی را تا زمان بهبودی آن‌ها به عهده دارند. این نخ‌ها معمولاً در سوزن برای بخیه زدن بریدگی و یا برش‌های جراحی مورد استفاده قرار می‌گیرند و یا این که به عنوان شریان بند (لگاتور) بدون استفاده از سوزن برای گره زدن انتهای رگ‌ها و یا مجراهای دیگر جهت جلوگیری از خونریزی و یا نشت مایعات دیگر مورد استفاده قرار می‌گیرند.

نخ‌های چند فیلامنتی ممکن است به صورت صاف یا بافته شده (قیطان) مورد استفاده قرار بگیرند. نوع قیطانی از نظر کارکرد راحت‌تر بوده و گره پایدارتری دارد.

نخ‌های بخیه صاف از نظر عبور از بافت راحت‌تر عمل کرده و همچنین راحت از بافت بیرون کشیده می‌شوند. این نوع نخ کشش بافت با خود را ندارد.

انواع نخ بخیه از نظر جذب

۱- نخ‌های بخیه قابل جذب

در نوع قابل جذب، اجزای نخ می‌تواند در بافت بدن از هم متلاشی گردد و معمولاً بعد از دو تا شش ماه ناپدید می‌گردد.

۲- نخ‌های بخیه غیر قابل جذب

نوع غیر قابل جذب در مقابل تخریب بیولوژیکی، مقاوم بوده و به عنوان یک جسم خارجی در محل، باقی می‌ماند تا آن که از محل دور گردیده و یا آن که توسط بافت به بیرون فرستاده شود.

انواع نخ بخیه از نظر جنس

۱- برای تولید نخ بخیه ممکن است از الیاف فلزی، الیاف طبیعی (کتان، ابریشم، پنبه)، کولاژن، روده حیوانات و الیاف مصنوعی استفاده نمود. در این بین نخ‌های بخیه فلزی قوی‌ترین و انواع طبیعی ضعیف‌ترین می‌باشند.

۲- نخ تهیه شده از روده حیوانات و کولاژن

۳- روده کوچک حیوانات مانند بره و گاو که اساساً از پروتئین کولاژن تشکیل می‌شود، مورد استفاده نخ بخیه است. این نوع نخ بخیه که به ندرت برای بخیه زدن پوست مورد استفاده قرار می‌گیرد توسط بافت جذب می‌گردد.

نخ مصنوعی قابل جذب

- نخ‌های بخیه مصنوعی قابل جذب مثل دکسون هستند.
 - این نوع نخ در مقایسه با نخ‌های تهیه شده از روده از نظر خواص فیزیکی جذب و بیولوژیکی بسیار یکنواخت‌تر است
 - استحکام گره اولیه آن بالاتر می‌باشد.
-

نخ ابریشمی

- این نوع نخ قابل جذب نیست، اما از لحاظ کارکرد در نوع خود بهترین است.

این نوع نخ صمغ گیری شده و به رنگ مشکی درآمد و سپس با لایه‌ای از واکس پوشیده می‌شود.

- این نوع نخ اگر چه غیرقابل جذب است، اما بعد از شش ماه باقی ماندن در بدن، یک سوم استحکام خود را از دست داده و ممکن است نهایتاً کاملاً جذب گردد.

نخ پنبه‌ای و کتانی

نخ بخیه پنبه‌ای از تابیدن الیاف نسبتاً بلند تهیه می‌گردد. دارای گره‌ای پایدار بوده، اما ضعیف‌تر از سایر نخ‌ها است. - نخ بخیه کتانی به مقدار زیاد کاربرد ندارد.

- از بیشترین کاربردهای آن می‌توان در جراحی‌های روده نام برد.

نخ پلی استری

- غیر قابل جذب هستند.

- فیلامنت های پلی اتیلن تر فتالات از قوی ترین نخ های بخیه غیر قابل جذب به شمار می رود و استحکام خود را برای مدت زمان طولانی در بدن حفظ می کند. لذا از این نوع فیلامنت برای تهیه پروستزهای لوله ای شکل جهت جایگزین شریان به صورت بافته شده و یا تریکو مورد استفاده قرار می گیرد. پوشش نخ ها سیلیکون و یا پلیمرهای فلوئورو کربنی می باشند. کاربرد نخ های پلی استری در جراحی های قلب و عروق بسیار متداول است.

نخ پلی الفینی

- این نوع نخ بسیار بی اثر بوده و بر خلاف پلی آمید ها، تحت تاثیر تخریبی مایعات بافتی قرار نمی گیرد.

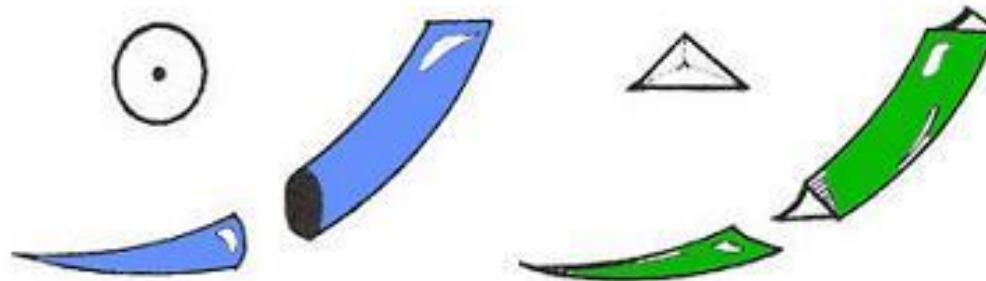
استحکام گره نخ پلی اتیلنی مشابه نخ ابریشمی است و از نخ پلی پروپیلنی نرم تر است.

- نخ های پروپیلنی از نظر استحکام گره مشابه نایلون بوده و مقاومت بالایی در مقابل خستگی دارد و در جراحی های قلب و عروق مورد استفاده قرار می گیرد.

- نخ های بخیه پلی اتیلنی و پلی پروپیلنی در تعمیر پوست و همچنین برش شکم به کار گرفته می شوند.

انواع سر سوزن بخیه:

سر سوزن گرد: مخصوص دوختن احشاء داخلی
سر سوزن مثلثی: برای دوختن پوست (جراحات سطح بدن)

سر سوزن گرد

سر سوزن مثلثی

مراحل کار برای بخیه زدن :

قبل از هر اقدامی دست ها را به خوبی بشوید.

-آماده کردن وسایل مورد نیاز شامل:

دستکش استریل، ست بخیه، سرنگ انسولین یا ۲ سی سی،

لیدوکائین، بتادین، نخ بخیه مورد نیاز.

۲- انتخاب نخ بخیه مناسب با توجه به نوع زخم و بریدگی، محل

جراحت و میزان کشش مورد نیاز

۳- شستشوی زخم با میزان لازم از سرم شستشو (برای شستشوی

داخل زخم عمیق بهتر است از سرنگ بزرگ استفاده کرده و سرم

شستشو را به داخل زخم پمپ کنید)

- ضد عفونی کردن اطراف زخم با بتادین بصورت از داخل به خارج با رسم
دوایر متحد المرکز به مرکزیت زخم

- تزریق لیدوکائین به داخل زخم و پوست اطراف آن. برای کاهش درد بیمار در زمان تزریق بهتر است سر سوزن را از داخل زخم وارد کنید.

قبل از پوشیدن دستکش ، ست بخیه را باز کنید و نخ بخیه را از جلد خود خارج کرده و داخل آن بیاندازید این کار باید با دقت انجام شود تا دست با لایه داخلی بسته بندی نخ بخیه تماس پیدا نکند.

- پوشیدن دستکش استریل

- انداختن شان پرفوره روی محل زخم

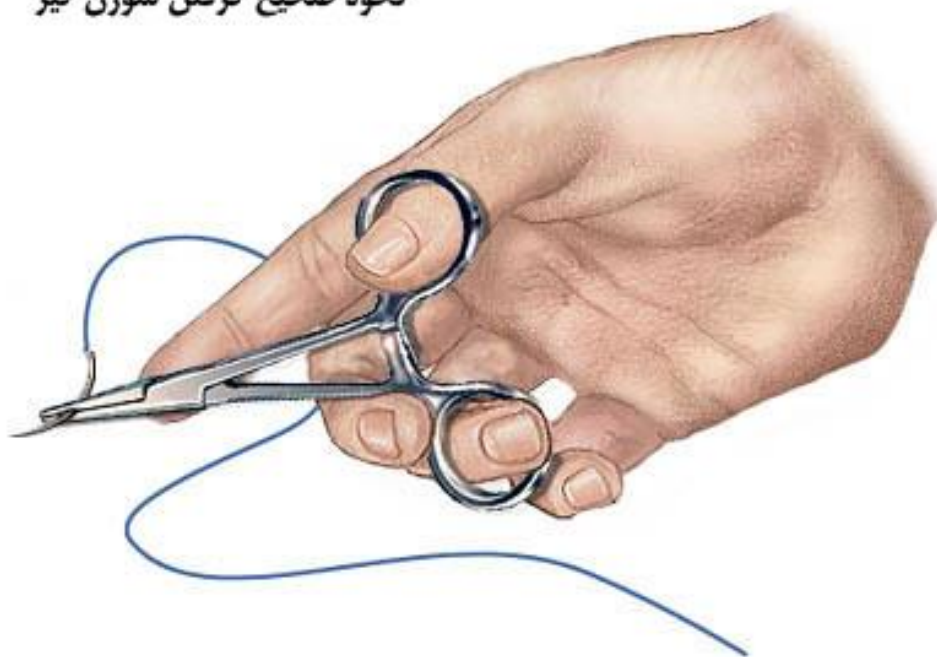

قبل از شروع بخیه زدن باید حتما داخل زخم را به خوبی بررسی کرد تا داخل آن ذرات چشم خارج و یا مو نباشد. چنانچه موهای اطراف زخم مزاحم بخیه زدن باشد و سر مو وارد زخم بشود باید حتما با تیغ تراشیده شود ولی در غیر این صورت نیاز به زدن موها نیست.

- باز کردن نخ بخیه و گذاشتن زیر سوزن گیر

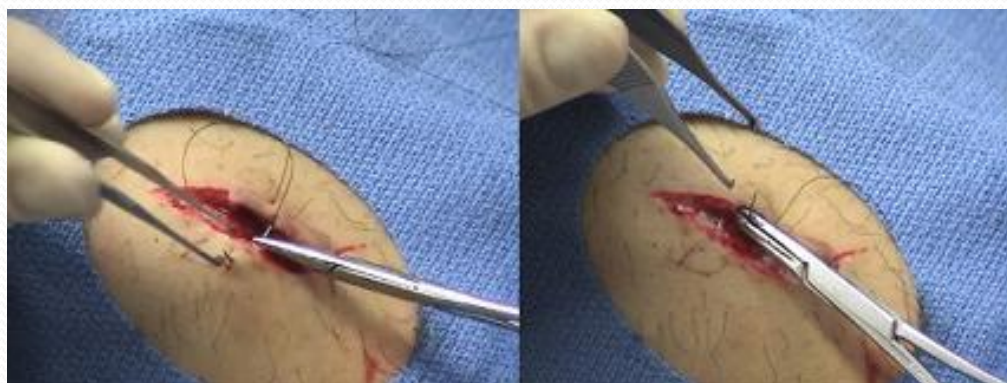
نحوه صحیح گرفتن سوزن گیر

نحوه صحیح گرفتن سوزن گیر و پنس در دست

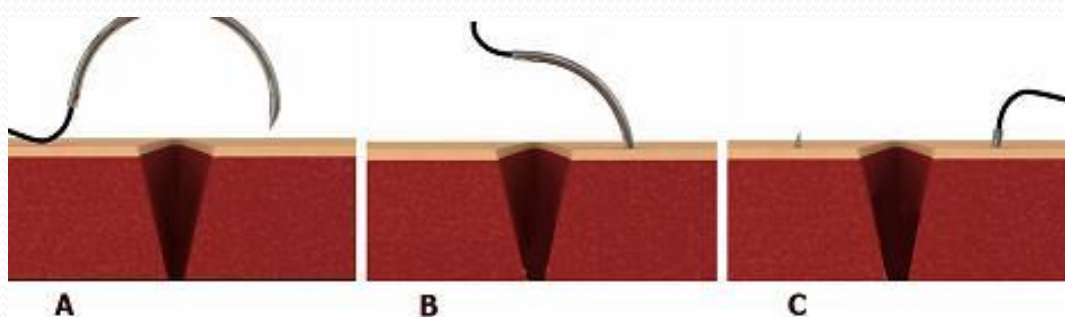

- گرفتن لبه زخم با پنس و وارد کردن سوزن بصورت عمود بر زخم به داخل پوست.
چنانچه عمق زخم کم باشد می توان با ادامه حرکت سوزن انرا از لبه دیگر پوست خارج کرد و گره زد ولی در صورت عمیق بودن یا باز بودن دهانه زخم این کار را در دو مرحله می توان انجام داد. در یک مرحله سوزن را پس از وارد کردن به پوست از داخل زخم بیرون م کشید سپس از داخل زخم دوباره به سمت دیگر پوست هدایت می کنید تا از پوست خارج شود.

مرحله دوم

مرحله اول

● روش گره زدن

روش گره زدن نخ بخیه:

برای گره زدن نخ ابتدا پنس سوزن گیر را
بین دو سر نخ قرار دهید. سر بلند نخ

ترتیب زدن بخیه ها روی زخم

بهتر است ابتدا از وسط زخم شروع کنید و با زدن یک بخیه وسط زخم را به همدیگر متصل کنید سپس با زدن بخیه در دو طرف این بخیه و بعدا اضافه کردن بخیه بین بخه های قبلی کار را تکمیل کنید.

روشهای بخیه زدن

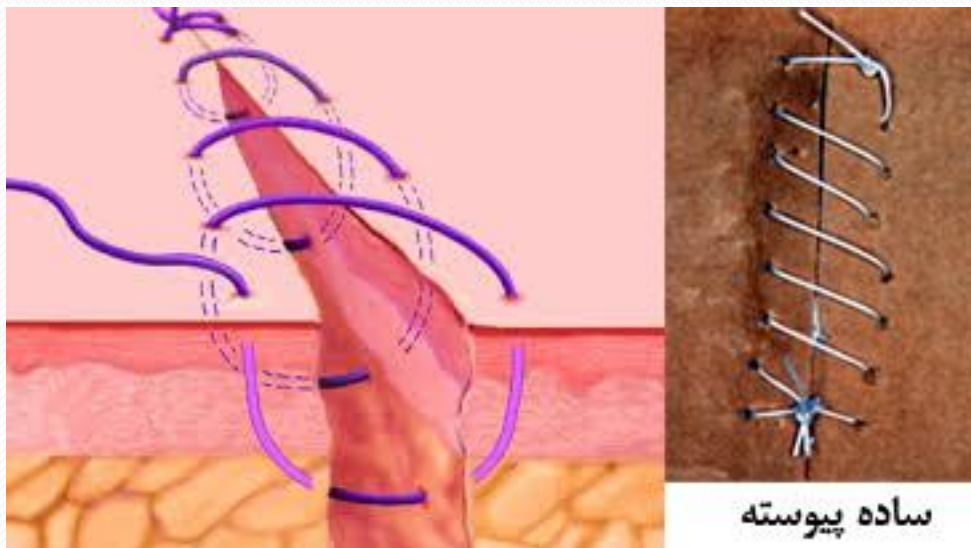
۱- ساده ی جداگانه :

در این نوع بخیه که رایج ترین نوع است هر گره بخیه یک حلقه ی بسته ی جداگانه را ایجاد کرده است و لبه های زخم را به گونه ی مطلوبی به هم نزدیک می کند.

۲- ساده ی پیوسته :

شروع آن مثل بخیه ی ساده جداگانه است اما در این روش نخ بخیه تا انتهای فرآیند بخیه زدن بریده نمی شود بنابراین این نخ به صورت حلقه های چندگانه دور محور طولی زخم چرخیده و لبه های زخم را بهم نزدیک می کند.

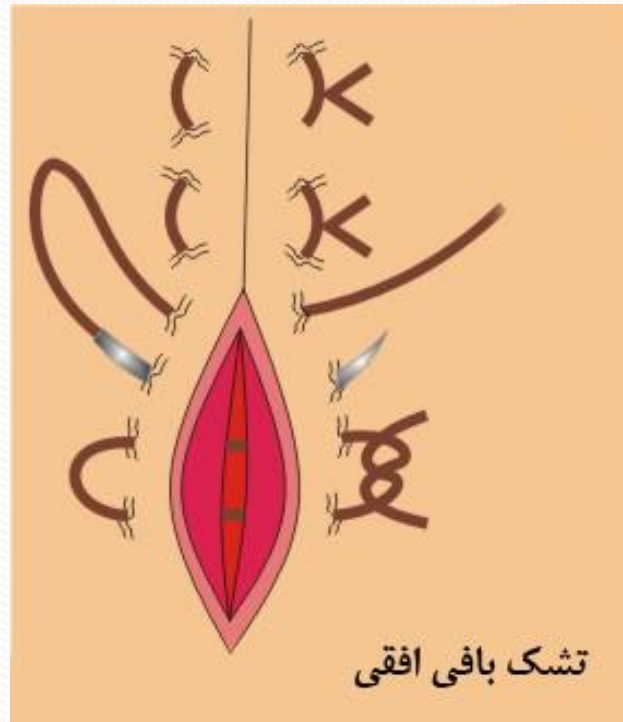

ساده پیوسته

- بخیه تشک بافی: معمولاً دو نوع دارد

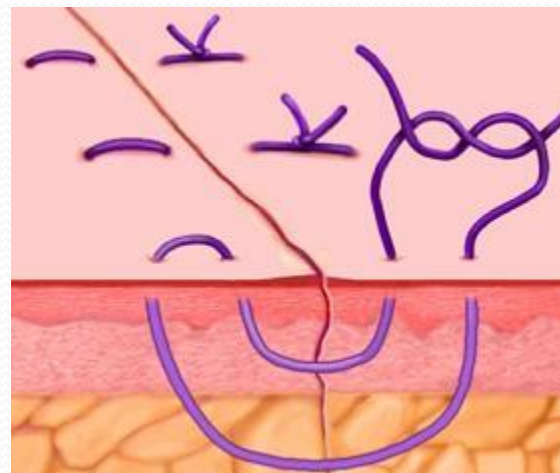
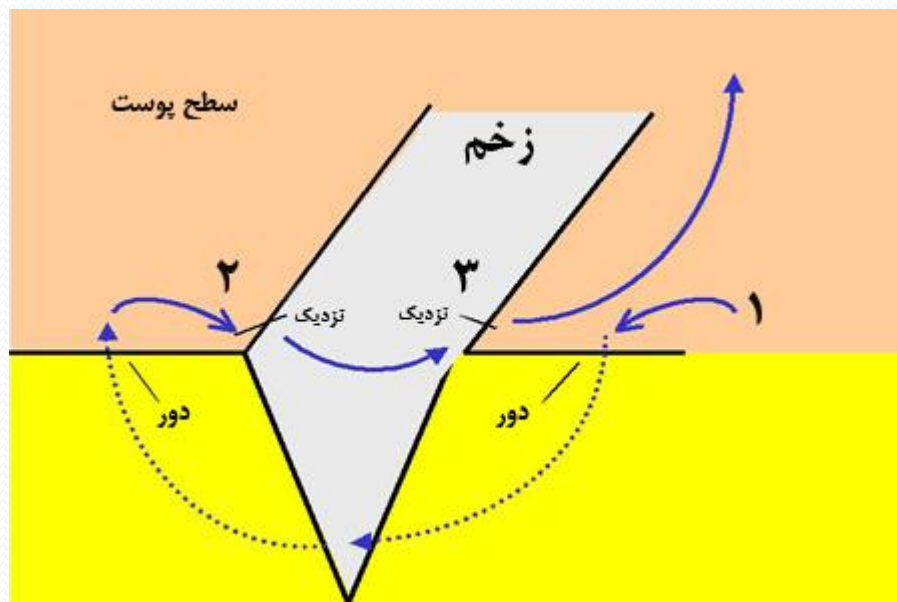
حالت افقی:

در این گونه بخیه زدن ، بخیه ها به صورت دو نیم حلقه دو تایی (جفتی) با یک گره در کناره هم قرار می گیرند مانند شکل زیر :

حالت عمودی:

در اینگونه بخیه که دارای توان کششی زیادی است بخیه از فاصله متوسط ۶ میلی متری از لبه ی زخم وارد پوست شده و از لبه ی مقابل با همین فاصله بیرون می آید سپس نوک سوزن بر عکس شده و از فاصله ی حدود ۲ میلی متری وارد پوست شده و از طرف مقابل به همین فاصله بیرون آورده می شود. به این روش بخیه دور دور - نزدیک نزدیک هم گفته می شود.

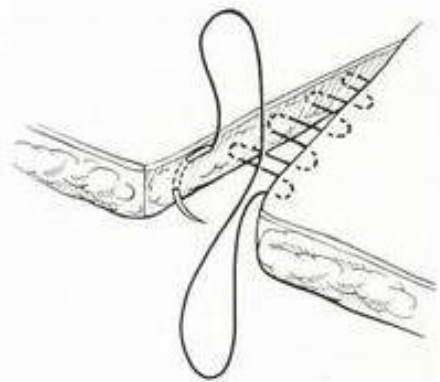
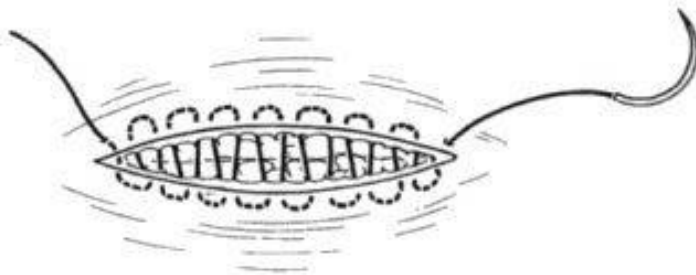

بخیه زیر پوستی :

همانگونه که از نام آن بر می آید بخیه ای است که در زیر پوست زده می شود و به جز در آغاز و انجام بریدگی زخم ، نخ نمایان نیست

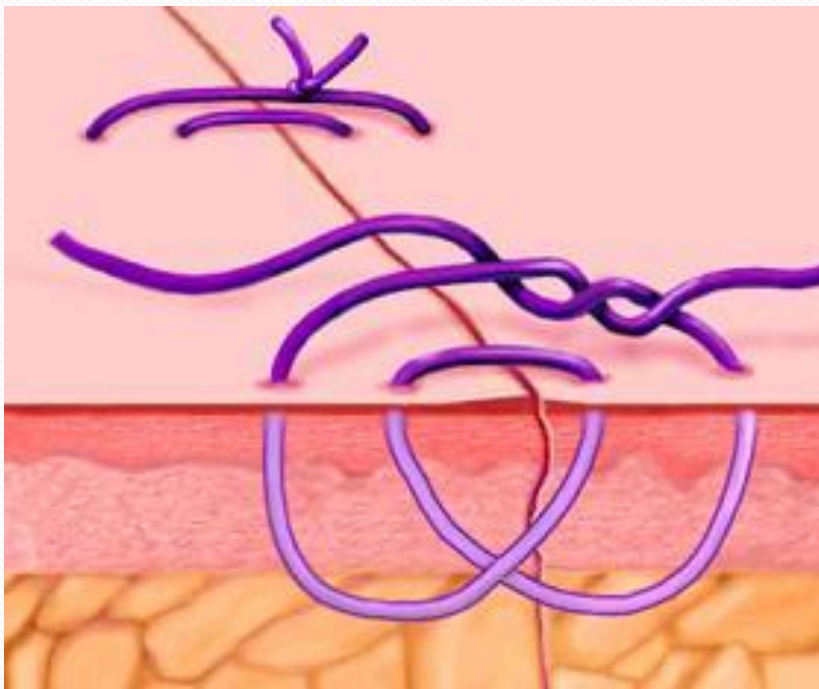
و نمای زیر پوستی آن می تواند به شکل دندانه ای دو لبه بافت زیر پوست را بهم نزدیک گرداند.

بخیه زیر پوستی

- دور نزدیک -نزدیک دور

در این روش ابتدا سوزن را از قسمت دورتر وارد نموده و از قسمت نزدیک به زخم بیرون می آوریم سپس سوزن را از سمت دیگر و در قسمت نزدیک وارد کرده و از سمت دور بیرون می کشیم.

تهیه کننده:

الهه کبیری

زمستان ۹۳